

IVd

Effectenbeurzen

Landsverordening Toezicht Effectenbeurzen

A 1998

No. 252

PUBLICATIEBLAD

LANDSVERORDENING van de 28ste december 1998 houdende regels inzake het toezicht op effectenbeurzen¹. (Landsverordening toezicht effectenbeurzen)

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen,

In overweging genomen hebbende:

dat het wenselijk is regels betreffende het toezicht op effectenbeurzen vast te stellen;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, met gemeen overleg der Staten,
vastgesteld onderstaande landsverordening:

HOOFDSTUK I Begripsbepalingen Artikel 1

In deze landsverordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. effecten:
 - 1. aandeelbewijzen, schuldbrieven, winst- en oprichtersbewijzen, optiebewijzen, warrants en soortgelijke waardepapieren;
 - 2. rechten van deelgenootschap, opties, rechten op overdracht op termijn van zaken inschrijvingen in aandelen- en schuldregisters en soortgelijke, al dan niet voorwaardelijke, rechten;
 - 3. rechten uit overeenkomsten tot verrekening van een koers- of prijsverschil en soortgelijke verhandelbare rechten en waarden;
 - 4. certificaten en receptissen van waarden als hiervoor bedoeld, met uitzondering van waarden die uitsluitend het karakter van betaalmiddel dragen en appartementsrechten;
- b. effectenbedrijf: de natuurlijke of rechtspersoon, die beroeps- of bedrijfsmatig bemiddelt of handelt in effecten, dan wel in het kader van vermogensbeheer voor rekening van een ander transacties in effecten verricht;
- c. effectenbeurs: een aan regels onderworpen markt die bestemd is voor het bijeenbrengen van vraag en aanbod van effecten;

¹ Zie voor schriftelijke gedachtenwisseling met Staten stukken Zitting 1998-1999-2205

- d. voorwetenschap: de bekendheid met een bijzonderheid omtrent de rechtspersoon, vennootschap of instelling waarop effecten betrekking hebben of omtrent de handel in effecten:
 - 1. die niet openbaar is gemaakt, en
 - 2. waarvan openbaarmaking, naar redelijkerwijs is te verwachten, invloed zou kunnen hebben op de koers van de effecten, ongeacht de richting van die koers;
- e. minister: de minister van Financiën;
- f. Bank: de Bank van de Nederlandse Antillen.

HOOFDSTUK II

Toezicht op effectenbeurzen

Artikel 2

- 1. Het is verboden een effectenbeurs te houden zonder een daartoe door de minister verleende vergunning.
- 2. Het verzoek om vergunning wordt schriftelijk aan de minister gericht onder overlegging van de gegevens die nodig zijn om te beoordelen of aan de in het derde lid bedoelde vereisten wordt voldaan.
- 3. De vergunning wordt, gehoord de Bank, verleend indien het houden van de effectenbeurs, de voor de effectenbeurs te hanteren regels en hun toepassing, en de controle op de naleving van die regels zullen voldoen aan hetgeen nodig is met het oog op een adequate functionering van de effectenmarkten en de positie van de beleggers op die markten.
- 4. Met het oog op een adequate functionering van de effectenmarkten en de positie van de beleggers op die markten:
 - a. kan de vergunning onder beperkingen worden verleend;
 - b. kunnen aan de vergunning voorschriften worden verbonden.

Artikel 3

- 1. Het is verboden de regels of de controle, bedoeld in artikel 2, derde lid, te wijzigen zonder dat de houder van de desbetreffende effectenbeurs een daartoe strekkende goedkeuring door de minister, gehoord de Bank, heeft verkregen.
- 2. De Bank kan met het oog op een adequate functionering van de effectenmarkten en de positie van de beleggers bij die markten alsmede ter uitvoering van internationale afspraken en verdragen, aanwijzingen geven aan de houder van een effectenbeurs met betrekking tot de voor die effectenbeurs te hanteren regels, hun toepassing, en de controle op de naleving van deze regels.

Artikel 4

- 1. De houder van een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, is verplicht periodiek aan de Bank gegevens te verstrekken die de Bank redelijkerwijs voor de vervulling van haar taak nodig heeft, overeenkomstig door de Bank te geven aanwijzingen met betrekking tot de inhoud van bedoelde gegevens en met betrekking tot de frequentie waarin en de wijze waarop die gegevens worden verstrekt.

2. Alvorens de in het eerste lid bedoelde aanwijzingen te geven, stelt de Bank de houder van de vergunning op wie de aanwijzingen betrekking hebben, in de gelegenheid daar omtrent te worden gehoord.

Artikel 5

1. De minister kan, gehoord de Bank, een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, tijdelijk, gedurende een door hem te bepalen periode, dan wel definitief intrekken, indien door de vergunninghouder:
 - a. voor het houden van de desbetreffende effectenbeurs onvoldoende waarborgen worden geboden met het oog op een adequate functionering van de effectenmarkten of de positie van de beleggers op die markten;
 - b. niet of niet genoegzaam de beperkingen of voorschriften, bedoeld in artikel 2, vierde lid, worden nageleefd;
 - c. het in artikel 3, eerste lid, vervatte verbod, wordt overtreden;
 - d. niet of niet genoegzaam de op grond van artikel 3, tweede lid, gestelde aanwijzingen worden nageleefd;
 - e. niet of niet genoegzaam het in artikel 4, eerste lid, vervatte voorschrift wordt nageleefd.
2. De liquidatie van de effectenbeurs waarvan de vergunning is ingetrokken, wordt onder toezicht en volgens de aanwijzingen van de Bank uitgevoerd.

HOOFDSTUK III

Uitvoering

Artikel 6

1. Van het verlenen of het intrekken van een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, wordt door de minister mededeling gedaan in de Curaçaosche Courant.
2. Met het oog op een adequate functionering van de effectenmarkten en de positie van de beleggers op die markten is de Bank, voor zover nodig in afwijking van artikel 10, bevoegd in voorkomende gevallen ter openbare kennis te brengen, dat:
 - a. de houder van een effectenbeurs niet over een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, beschikt, of
 - b. een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, is geweigerd.
 - c. een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, al dan niet tijdelijk, is ingetrokken.

Artikel 7

1. De Bank is, in afwijking van artikel 10, bevoegd gegevens en inlichtingen, verkregen bij de uitvoering van deze landsverordening, te verstrekken aan het bevoegd gezag dat in andere delen van het Koninkrijk of in andere staten met het toezicht op het effectenwezen is belast, mits de geheimhouding van deze gegevens en inlichtingen in voldoende mate is verzekerd.
2. De Bank is, voor zover dat voor de vervulling van haar taak redelijkerwijs nodig is, bevoegd gegevens en inlichtingen te vragen bij het bevoegd gezag dat in andere delen van het Koninkrijk of in andere staten met het toezicht op het effectenwezen is belast.

3. Voor zover het verstrekken van gegevens en inlichtingen, bedoeld in het eerste lid, of het vragen van gegevens en inlichtingen, bedoeld in het tweede lid, verband houdt met handel met voorwetenschap, hanteert de Bank voor zover mogelijk de regels, opgenomen in het Verdrag inzake handel met voorkennis (Straatsburg 20 april 1989, Trb. 1993, 111).

HOOFDSTUK IV

Gebruik van voorwetenschap

Artikel 8

1. Het is een ieder verboden om, beschikkende over voorwetenschap, in of vanuit de Nederlandse Antillen een transactie te verrichten of te bewerkstelligen in:
 - a. effecten die zijn genoteerd aan een effectenbeurs voor het houden waarvan een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, is verleend dan wel aan een buiten de Nederlandse Antillen gevestigde en van overheidswege toegelaten effectenbeurs of effecten waarvan aannemelijk is dat deze spoedig aan een zodanige beurs zullen worden genoteerd; of
 - b. effecten waarvan de waarde mede wordt bepaald door de waarde van onder a bedoelde effecten.
2. Het verbod van het eerste lid is niet van toepassing:
 - a. op de tussenpersoon die, slechts over voorwetenschap beschikkend met betrekking tot de handel, volgens de regels van de goede trouw handelt ter bediening van opdrachtgevers.
 - b. op de rechtspersoon, vennootschap of instelling waarvan de werknemers die zijn betrokken bij het verrichten of bewerkstelligen van de transactie slechts beschikken over voorwetenschap met betrekking tot de handel; en
 - c. op degene die een transactie verricht of bewerkstelligt ter nakoming van een opeisbare verbintenis die reeds bestond op het tijdstip waarop hij kennis kreeg van de in het tweede lid bedoelde bijzonderheid.
3. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen categorieën van transacties worden aangewezen, waarop het in het eerste lid bedoelde verbod niet van toepassing is. Daarbij kan binnen een aan te wijzen categorie onderscheid worden gemaakt naar de personen door wie en de omstandigheden waaronder de transacties worden verricht of bewerkstelligd.

Artikel 9

1. Het is een ieder die beschikt over voorwetenschap omtrent een rechtspersoon, vennootschap of instelling als bedoeld in artikel 1, onder d, of omtrent de handel in effecten als bedoeld in artikel 8, eerste lid, die op die rechtspersoon, vennootschap of instelling betrekking hebben, verboden om, anders dan in de normale uitoefening van zijn werk, beroep of functie:
 - a. deze voorwetenschap aan een derde mee te delen, of
 - b. een derde aan te bevelen transacties te verrichten of te bewerkstelligen in die effecten.

2. Het verbod, bedoeld in het eerste lid, aanhef en onder b, is niet van toepassing op de rechtspersoon, vennootschap of instelling, waarvan de werknemers die zijn betrokken bij het aanbevelen niet over voorwetenschap beschikken.

HOOFDSTUK V **bijzondere bepalingen**

Artikel 10

1. Gegevens en inlichtingen omtrent afzonderlijke ondernemingen en instellingen die ingevolge artikel 16 of artikel 7, tweede lid, zijn verkregen, zijn geheim.
2. Een ieder die is betrokken bij de uitvoering van deze landsverordening en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij het vertrouwelijke karakter kent of redelijkerwijs moet vermoeden, en voor wie niet reeds uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift ter zake van die gegevens een geheimhoudingsplicht geldt, is verplicht tot geheimhouding van die gegevens, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot mededeling verplicht of uit zijn taak de noodzaak tot mededeling voortvloeit.

Artikel 11

De Bank is bevoegd de kosten die gemaakt worden voor de uitvoering van de uit deze landsverordening voortvloeiende taken en bevoegdheden, volgens bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, te geven regels in rekening te brengen bij de houders van effectenbeurzen en bij de aan een effectenbeurs verbonden effectenbedrijven.

Artikel 12

De Bank brengt jaarlijks vóór 1 juni verslag uit aan de minister over de in het voorgaande kalenderjaar bij de uitvoering van de haar bij of krachtens deze landsverordening opgedragen taak verrichte werkzaamheden, uitgeoefende bevoegdheden en gedane bevindingen.

HOOFDSTUK VI

Beroep **Artikel 13**

1. Van een beslissing van de houder van een effectenbeurs omtrent de toelating van effecten tot of het doen vervallen van effecten uit de notering aan die effectenbeurs, staat voor belanghebbenden beroep open bij de Bank.
2. Indien de houder van een effectenbeurs niet binnen zes maanden na ontvangst van een aanvraag om toelating tot de officiële notering of – indien hij om nadere gegevens heeft verzocht – binnen zes maanden na ontvangst van die gegevens op de aanvraag heeft beslist, wordt het uitblijven van een beslissing met een afwijzing gelijkgesteld.
3. Het beroep moet worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, gerekend vanaf de datum van de bekendmaking van de beslissing van de houder van de desbetreffende effectenbeurs.
4. Het beroep heeft geen schorsende werking.
5. De Bank neemt ter zake geen beschikking dan na de houder van de desbetreffende effectenbeurs en de belanghebbende in de gelegenheid te hebben gesteld te worden gehoord.

Artikel 14

1. Degene die rechtstreeks in zijn belang wordt getroffen door een op grond van deze landsverordening door de minister of de Bank gegeven beschikking, kan daartegen beroep instellen bij de Raad van Beroep voor de Financiële Sector, bedoeld in artikel 85, eerste lid, van de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf.
2. Op de rechtsgang ingevolge het eerste lid zijn de artikelen 85, tweede en derde lid, 86 tot en met 89, 90, eerste en tweede lid, en 91 tot en met 120 van de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat:
 - a. bij de toepassing van de artikelen 93, eerste, derde en vierde lid, en 99, tweede lid, van die landsverordening onder besluiten van de Bank tot intrekking van een vergunning wordt verstaan besluiten van de minister tot intrekking van een vergunning;
 - b. bij de toepassing van artikel 120, vierde lid, van die landsverordening op de behandeling van het in dat artikel bedoelde verzoekschrift in plaats van artikel 90 van die landsverordening in zijn geheel alleen de eerste twee leden van dat artikel van overeenkomstige toepassing zijn.

HOOFDSTUK VII

Strafbepalingen

Artikel 15

1. Handelen in strijd met op grond van artikel 3, tweede lid gegeven aanwijzingen, artikel 4, eerste lid, en artikel 10, tweede lid, is, voor zover niet opzettelijk begaan, een overtreding en wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste een jaar of met een geldboete van ten hoogste vijfhonderdduizend gulden.
2. Handelen in strijd met op grond van artikel 3, tweede lid gegeven aanwijzingen, artikel 4, eerste lid, en artikel 10, tweede lid, is, voor zover opzettelijk begaan, een misdrijf en wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of met een geldboete van ten hoogste een miljoen gulden.
3. Overtreding van het in de artikelen 2, eerste lid, en artikel 3, eerste lid, gestelde verbod is een misdrijf en wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of met een geldboete van ten hoogste een miljoen gulden.
4. Overtreding van het in de artikelen 8, eerste lid, en artikel 9, eerste lid, gestelde verbod is een misdrijf en wordt gestraft hetzij met een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren, hetzij met een geldboete van ten hoogste een miljoen gulden, hetzij met beide straffen.

HOOFDSTUK VII

Toezicht en op sporing

Artikel 16

1. Met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde zijn belast de daartoe bij landsbesluit aangewezen functionarissen van de Bank. Een zodanige aanwijzing wordt bekend gemaakt in de Curaçaosche Courant.
2. De krachtens het eerste lid aangewezen personen zijn, uitsluitend voor zover dat voor de vervulling van hun taak redelijkerwijs noodzakelijk is, bevoegd:
 - a. alle inlichtingen te vragen;

- b. inzage te verlangen van alle boeken, bescheiden en andere informatiedragers en daarvan afschrift te nemen of deze daartoe tijdelijk mee te nemen;
 - c. alle plaatsen, met uitzondering van woningen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner, te betreden, vergezeld van door hen aangewezen personen;
 - d. woningen of tot woning bestemde gedeelten van vaartuigen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner binnen te treden.
3. Zo nodig, wordt de toegang tot een plaats als bedoeld in het tweede lid, onderdeel c, verschaft met behulp van de sterke arm.
 4. Op het binnentreden van woningen of van tot woning bestemde gedeelten van vaartuigen als bedoeld in het tweede lid, onderdeel d, is Titel X van het Derde Boek van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de artikelen 155, vierde lid, 156, tweede lid, 157, tweede en derde lid, 158, eerste lid, laatste zinsnede en 160, eerste lid, en met dien verstande dat de machtiging wordt verleend door de procureur-generaal.
 5. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld met betrekking tot de wijze van taakuitoefening van de krachtens het eerste lid aangewezen personen.
 6. Een ieder is verplicht aan de krachtens het eerste lid aangewezen personen alle medewerking te verlenen die op grond van het tweede lid wordt gevorderd.

Artikel 17

1. Met de opsporing van de bij deze landsverordening strafbaar gestelde feiten zijn, naast de in artikel 184 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde ambtenaren, belast de daartoe bij landsbesluit aangewezen functionarissen van de Bank. Een zodanige aanwijzing wordt bekend gemaakt in de Curaçaosche Courant.
2. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld omtrent de vereisten waaraan de krachtens het eerste lid aangewezen personen dienen te voldoen.

HOOFDSTUK IX

Wijziging andere wettelijke regelingen

Artikel 18

Artikel 348 van het Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen wordt gewijzigd als volgt:

- A. Het eerste lid komt te luiden:

Hij die effecten uitgeeft of belast is met of zijn medewerking verleent tot het plaatsen van effecten, het publiek tot inschrijving of deelneming tracht te bewegen door het opzettelijk verzwijgen of verminken van ware, of voorspiegelen van valse feiten of omstandigheden, wordt gestraft met hetzij een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren, hetzij een geldboete van ten hoogste een miljoen gulden, hetzij met beide straffen.
- B. Na het tweede lid wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

Onder effecten wordt verstaan hetgeen daaronder in artikel 1 van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen wordt verstaan.

Artikel 19

Artikel 1793, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek van de Nederlandse Antillen komt te luiden:

2. Van dien aard zijn:
de overeenkomst van verzekering;
lijfrenten;
spel en weddenschap;
overeenkomsten tot verrekening van een koers- of prijsverschil.

Artikel 20

In artikel 11 van het Centrale Bank-Statuut 1985 wordt de bestaande tekst aangeduid als eerste lid en worden drie leden toegevoegd, luidende:

2. De Bank oefent toezicht uit op ondernemingspensioenfondsen op de voet van het bepaalde in de Landsverordening ondernemingspensioenfondsen.
3. De Bank oefent toezicht uit op het verzekeringswezen op de voet van het bepaalde in de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf.
4. De Bank oefent toezicht uit op de effectenbeurzen op de voet van het bepaalde in de Landsverordening toezicht effectenbeurzen.

HOOFDSTUK X

Slotbepaling

Artikel 21

1. Deze landsverordening treedt in werking op een bij landsbesluit te bepalen tijdstip.
2. Zij kan worden aangehaald als: Landsverordening toezicht effectenbeurzen.

Gegeven te Curaçao, 28 december 1998

J.M. SALEH

De Minister van Financiën,
F.E. MINGO

De Minister van Justitie, a.i.
F.E. MINGO

Uitgegeven de 31ste december 1998
De Minister van Algemene Zaken, a.i.
PH.A.E. NIEUW

Landsverordening Toezicht Effectenbeurzen

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Zitting 1998-1999

LANDSVERORDENING houdende regels inzake effectenbeurzen. (Landsverordening toezicht effectenbeurzen)

MEMORIE VAN TOELICHTING NO. 3

§ 1 Algemeen

Zoals bekend bestaan er op Curaçao plannen voor het houden van een effectenbeurs. De voorbereidingen hiervoor zijn reeds in een gevorderd stadium. Eén van de bestaansvoorwaarden voor de op te richten effectenbeurs is de aanwezigheid van adequate wetgeving die het overheidstoezicht op de effectenbeurzen regelt. Met de onderhavige ontwerp-landsverordening wordt beoogd hierin te voorzien.

Het bestaan van een of meer effectenbeurzen in de Nederlandse Antillen is in een aantal opzichten van groot belang voor de lokale economie. Er zou een geheel nieuwe financiële sector worden gecreëerd, met een andere taak en functie dan de bestaande vormen van financiële dienstverlening. Dit zal de reputatie van de Nederlandse Antillen als internationaal financieel centrum ten goede komen. Verwacht mag bovendien worden dat de werkgelegenheid – zowel de directe als de indirecte – zal worden uitgebreid. Voorts zullen bij een voorspoedige ontwikkeling van de effectenbeurs de beurshouder en de daaraan verbonden instellingen en de handelaren substantiële bedragen aan de overheden afdragen in de vorm van winst- en inkomstenbelasting.

De beurs die thans op Curaçao in voorbereiding is, zal worden gehouden door International Securities Exchange Curaçao N.V. ("ISEC") en is een initiatief van een vereniging van zestien lokale financiële instellingen. De technologie is voor de op te richten beurs van eminent belang, omdat de beurs zal worden opgezet als een volledig elektronische beurs met de modernste technieken en telecommunicatiemiddelen. De beurs zal aanvankelijk voornamelijk gericht zijn op Latijns-Amerikaanse effecten en afgeleiden daarvan, zoals opties en futures. Verwacht mag worden dat hiermee de nagestreefde functie van de Nederlandse Antillen als spil in het financieel-economisch verkeer tussen Zuid-Amerika enerzijds en de Verenigde Staten en Europa anderzijds zal worden versterkt.

De regeling van het toezicht op effectenbeurzen is het belangrijkste element in het ontwerp. Daarnaast verdient hier reeds vermelding dat in het ontwerp ook de strafbaarstelling van misbruik van voorwetenschap is opgenomen. Op de reikwijdte en de inhoud van het toezicht op effectenbeurzen wordt in § 2 en § 3 uitgebreid ingegaan, de overige onderdelen komen voor zover nodig aan de orde in de artikelsgewijze toelichting in § 5.

§ 2 Reikwijdte van het toezicht

Met het toezicht op effectenbeurzen zal worden getracht twee doelstellingen te bereiken, die onderling samenhang vertonen, namelijk een adequate functionering van de effectenmarkten en een bescherming van de positie van de beleggers. Dat de overheid een verantwoordelijkheid heeft voor een adequate functionering van de effectenmarkten vloeit direct voort uit de belangrijke rol die deze markten in het economisch proces kunnen spelen. Gelet op het toenemend internationale karakter van de effectenhandel is overheidstoezicht bovendien noodzakelijk om handhaving van de goede naam van de Nederlands-Antilliaanse financiële sector te kunnen waarborgen. Een bevordering van het vertrouwen van beleggers in het financiële bestel zal voorts bijdragen aan de adequate functionering van de effectenmarkten en daarmee aan een efficiënte prijsvorming en middelenallocatie. De bescherming van de positie van de beleggers past in het beleid het vertrouwen van beleggers en spaarders in de Nederlands-Antilliaanse financiële sector te bevorderen. In het kader van dit beleid staan bijvoorbeeld kredietinstellingen onder bedrijfseconomisch toezicht van de Bank van de Nederlandse Antillen op de voet van het bepaalde in de Landsverordening Toezicht Bank- en Kredietwezen. Voorts kan worden gewezen op artikel 348 van het Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen, dat het verspreiden van leugenachtige berichten die de koers van onder meer effecten beïnvloeden, onder omstandigheden strafbaar stelt. In het onderhavige ontwerp wordt overigens ook voorgesteld de werking van dit artikel uit te breiden tot effecten in het algemeen.

De ondergetekenden geven er de voorkeur aan thans alleen de effectenhandel die ter beurze geschiedt, onder toezicht te stellen en voorsnog geen regels te geven met betrekking tot de handel in effecten buiten de officiële effectenbeurzen om, de zgn. buiten-beurshandel, en de effectenbemiddeling. Buiten-beurshandel vindt al geruime tijd in de Nederlandse Antillen plaats zonder dat er signalen zijn die doen vermoeden dat er aanleiding bestaat om tot overheidstoezicht of anderszins tot regulering over te gaan. De ondergetekenden zijn van mening dat er door de realisering van een effectenbeurs op zichzelf nog niet voldoende aanleiding is om over te gaan tot regulering van het gehele effectenverkeer. Anders wordt dit indien mocht blijken dat de effectenbeurs zal leiden tot een toename van de buiten-beurshandel en daarmee tot vergroting van de kans dat zich malafide praktijken kunnen voordoen. Dergelijke malafide praktijken buiten de officiële beurzen om waren bij voorbeeld in Nederland reden voor de invoering – in 1986 – van een wettelijke reglementering van de buiten-beurshandel. De praktijken die zich voordien voordeden, hadden tot een toenemende stroom van klachten van benadeelde beleggers in binnen- en buitenland geleid en met name het grote aantal klachten van buitenlandse beleggers bezorgde de Nederlandse effectenhandel in toenemende mate een slechte reputatie. Het behoeft geen betoog dat de reputatie van de Nederlands-Antilliaanse effectenhandel van invloed is op de naam van de Nederlands-Antilliaanse financiële sector als geheel en dat misstanden binnen het effectenwezen de goede naam van die sector kunnen schaden. Voor ontwikkelingen als in Nederland behoeft hier echter nog niet te worden gevreesd. Niettemin zal de regering – en de instantie die met het toezicht op de effectenbeurzen zal worden betast, de Bank van de Nederlandse Antillen, gespist zijn op het signaleren van dergelijke ontwikkelingen.

§ 3 Inhoud van het toezicht

De ondergetekenden zijn van mening dat bij het overheidstoezicht op de beurzen een terughoudende benadering de voorkeur verdient. Gekozen is voor een stelsel met in beginsel veel ruimte voor zelfregulering door de beurshouders, een uitgangspunt dat in landen met een beurstraditie als Nederland, Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten zijn waarde al heeft bewezen. De zelfregulerende status van effectenbeurzen wordt met name tot uitdrukking gebracht doordat zij op privaatrechtelijke grondslag hun eigen regels opstellen en de nakoming van die regels door de bij hen aangesloten instellingen controleren. Dat het aan beurzen zelf wordt overgelaten regels te stellen, is niet merkwaardig, omdat het immers in het belang van de beurzen zelf en van de daarbij aangesloten effectenbedrijven is dat de handel goed verloopt en dat de reputatie bij beleggers ongeschonden blijft. De zelfregulering ontmoet haar grenzen waar de beurs als privaatrechtelijke organisatie met winst oogmerk het publieke belang raakt, met name het belang dat wordt gehecht aan een eerlijke en goed verlopende markt binnen de financiële sector van de Nederlandse Antillen en een bescherming van de positie van beleggers. Op dit grensvlak begint de betrokkenheid van de overheid, hetgeen resulteert in de noodzaak van adequaat toezicht.

Bij het toezicht zullen, gelet op bovenbeschreven uitgangspunten, op bepaalde aspecten in het bijzonder accenten gelegd worden. Allereerst de organisatie van de beurs zelf, met andere woorden de effectenmarkt waar aanbod van en vraag naar kapitaal volgens een vast patroon samenkomen. Ten einde het vertrouwen van de beleggers in de werking van de markt te bevorderen, is een goede organisatie van de handel noodzakelijk opdat een vlotte afwikkeling van transacties en nakoming van verplichtingen kan plaatsvinden. Essentieel is hierbij in elk geval de kwaliteit van de technische infrastructuur. In de tweede plaats de interne regelgeving van de beurs. Deze zal onder meer betrekking hebben op de handel in effecten, de toelating van fondsen en effectenbedrijven, de kwaliteitsmaatstaven voor de handelaren op de beurs, de controle op de handel en op de beursleden, bij voorbeeld waar het betreft hun financiële positie, de informatievoorziening, de afhandeling van klachten van beleggers en handelaren, de geschillenbeslechting en de mogelijke disciplinaire maatregelen. Tenslotte de relatie tussen beleggers onderling. Een goede beleggersbescherming brengt met zich mee dat er regels bestaan die voorkomen dat bepaalde beleggers zich door oneerlijke praktijken kunnen verrijken ten koste van andere beleggers, regels bijvoorbeeld met betrekking tot de informatievoorziening. Voorts valt hierbij te denken aan regels in de sfeer van het strafrecht, bijvoorbeeld waar het betreft gebruik van voorwetenschap, dat zoals gezegd in het ontwerp strafbaar is gesteld. Ook de wijziging van artikel 348 van het Wetboek van Strafrecht kan in dit verband worden genoemd.

Hoewel het uitoefenen van overheidstoezicht op effectenbeurzen een overheidstaak is, betekent dit niet automatisch dat de overheidsorganisatie zelf dit toezicht zal moeten gaan uitoefenen. Tegen het overdragen van het toezicht en de daaraan verbonden bevoegdheden aan een ander orgaan bestaat geen principieel bezwaar, mits, en dit is van groot belang, de toezichthouder een ten opzichte van de beurshouder onafhankelijke positie inneemt. Denkbaar is – zoals in Nederland, de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk is geschied – een onafhankelijk orgaan in het leven te roepen die de aan haar opgedragen taak zelfstandig uitvoert. De ondergetekenden zijn van een dergelijke opzet echter geen voor-

stander. Belangrijke verschillen met die landen zijn namelijk dat daar anders dan in de Nederlandse Antillen het geval is – al een uitgebreide beurstaditie en een navenant omvangrijk effectenverkeer bestond en dat het toezicht daar een uitgebreider terrein bestrijkt dan de ondergetekenden voor de Nederlandse Antillen voor ogen staat. De huidige situatie rechtvaardigt naar de mening van de ondergetekenden niet de instelling van een nieuw lichaam. Ook uit andere praktische overwegingen wordt het onwenselijk geacht een nieuw op te richten rechtspersoon als toezichthouder aan te wijzen. Omdat van de bestaande instanties alleen de Bank van de Nederlandse Antillen beschikt over ervaring met toezicht op de financiële sector – zij fungeert al als toezichthouder op grond van de Landsverordening Toezicht Bank- en Kredietwezen, de Landsverordening ondernemingspensioenfondsen en de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf – en over de voor een goed toezicht noodzakelijke deskundigheid, wordt voorgesteld de Bank van de Nederlandse Antillen op te dragen als toezichthouder op te treden.

Het toezicht dient te worden uitgeoefend aan de hand van eerdergenoemde twee criteria, te weten een adequate functionering van de effectenmarkten en de positie van de beleggers op die markten, criteria die naar hun aard ruim dienen te worden opgevat.

De regels van effectenbeurzen en de uitvoering van de controle op de naleving van die regels worden door de Bank van de Nederlandse Antillen aan bedoelde criteria getoetst. De Bank zal ten behoeve van een behoorlijke uitoefening van het toezicht over passende bevoegdheden beschikken. Zo zal ze, indien de regels of de controle niet of niet voldoende de aan genoemde criteria ten grondslag liggende doelstellingen dienen, aan de beursaanwijzingen kunnen geven. Bovendien kan in het uiterste geval op advies van de Bank door de Minister van Financiën de vergunning tijdelijk of definitief worden ingetrokken.

§ 4 De adviezen van de Raad van Advies (dd 12 augustus 1993) en de SER

§ 4.1 Het advies van de Raad van Advies

De Raad snijdt in het algemene deel van het advies een principieel punt aan door er op te wijzen – verwijzende naar de regeling in de Nederlandse Wet toezicht effectenverkeer – dat in het ontwerp een bepaling ontbreekt die ook voor effectenbedrijven een vergunning verplicht stelt. Op een eventuele vergunningsplicht voor effectenbedrijven, die in de praktijk alleen relevant zou zijn voor de buiten-beurshandel, is bij de voorbereiding van het ontwerp uitgebreid ingegaan. Zoals hierboven in § 2 reeds beargumenteerd is weergegeven, zal dit vooralsnog niet geregeld worden.

Voorts meent de Raad dat de (toezichthoudende) taken en bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 3, eerste en tweede lid, 4, 7 (thans artikel 16), 8 (thans artikel 7) en 14 (thans artikel 12) niet bij de Centrale Bank, maar bij de Minister van Financiën dienen te berusten.

De keuze rechtstreeks bepaalde bevoegdheden aan de toezichthoudende instantie te attribueren, vloeit mede voort uit de aard van de landsverordening. Duidelijk is dat in deze landsverordening de regeling van het toezicht cruciaal is. In dat kader zijn de normen aan de hand waarvan toezicht wordt uitgeoefend, de bevoegdheden van de toezichthouder en ook de aanwijzing van de toezichthoudende instantie zelf dermate essentieel dat deze uitdrukkelijk in de landsverordening dienen te worden geregeld. Daarnaast verdient het naar de mening van ondergetekenden ook uit het oogpunt van wetgevingssystematiek aanbeve-

ling specifieke toezichthoudende bevoegdheden waarover de toezichthoudende instantie dient te beschikken, in de landsverordening rechtstreeks aan die instantie toe te delen. Deze systematiek is overigens niet bijzonder in de Nederlands-Antilliaanse wetgeving: zij is ook reeds in de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf toegepast.

Een en ander betekent overigens niet dat ook alle toezichthoudende bevoegdheden aan de toezichthoudende instantie dienen te worden toegekend. Bij zeer principiële beslissingen – zoals in deze landsverordening de verlening of intrekking van de vergunning – dient de bijzondere politieke verantwoordelijkheid van de Minister van Financiën tot uitdrukking te worden gebracht, hetgeen in dit ontwerp is geschied door bedoelde bevoegdheden uitdrukkelijk aan hem toe te kennen.

Deze uitgangspunten indachtig kan alleen waar het betreft artikel 3, eerste lid, met het oordeel van de Raad van Advies ingestemd worden. In die bepaling gaat het om een goedkeuring van een wijziging van een of meer vergunningvoorwaarden. Ten einde uit te sluiten dat de bevoegdheid van het orgaan dat de vergunning verstrekt en de voorwaarden stelt, worden uitgehold, is het wenselijk dat orgaan ook formeel over een wijziging van die voorwaarden te laten beslissen.

Voor een adequate uitoefening van het toezicht heeft de toezichthoudende instantie gegevens nodig. Het ligt voor de hand dat die instantie zelf hieraan invulling kan geven. Om die reden is in artikel 4 deze bevoegdheid aan de Bank toegekend.

Artikel 7 betreft de uitwisseling van gegevens en inlichtingen met het buitenland. Deze bepaling zal tevens dienen ter uitvoering van het Verdrag inzake handelen met voorkennis. De regering heeft medio 1994 reeds besloten tot medegelding van het verdrag voor de Nederlandse Antillen. Op grond van het verdrag dient een bevoegde autoriteit te worden aangewezen die verantwoordelijk is voor het indienen van een verzoek om administratieve bijstand, en die als aanspreekpunt dient voor het in ontvangst nemen van en in uitvoering geven aan een verzoek om bijstand. Door de regering is besloten de Bank als bevoegde autoriteit in de zin van het verdrag aan te wijzen.

Omdat de taken en bevoegdheden die uit het verdrag voor de bevoegde autoriteit voortvloeien, uitsluitend taken en bevoegdheden van de Bank zullen zijn, dienen de bevoegdheden die ter zake gelden uitdrukkelijk aan de Bank te worden toegekend.

Artikel 13 bevat de mogelijkheid van beroep bij de Bank tegen een beslissing van de houder van een effectenbeurs omtrent de toelating tot of het doen vervallen uit de notering aan die effectenbeurs. Naar de mening van de ondergetekenden verdient ook hier beroep bij de toezichthouder in plaats van bij de Minister van Financiën de voorkeur. Zie ook de artikelsgewijze toelichting.

Artikel 16 bevat specifiek op het toezicht betrekking hebbende bevoegdheden. Deze behoren dan ook aan de toezichthouders toebedeeld te worden (zoals ook is geschied in de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf).

De Raad van Advies merkt ten aanzien van artikel 15 (thans artikel 14) op van oordeel te zijn dat het geheel eigen karakter van de door de landsverordening gereguleerde materie de instelling van een speciaal op die materie toegesneden beroepsorgaan motiveert.

Het in het ontwerp voorgestelde beroepsorgaan is de Raad van Beroep voor de Financiële Sector. Deze bestaat uit rechters van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie. Zij kunnen, wanneer daartoe behoefte bestaat, deskundigen horen. Ondergetekenden achten het niet aannemelijk dat in de toekomst deze regeling als ontoereikend zal worden ervaren. Voorts kan de instelling van nog een beroepsorgaan in casu slechts worden gerechtvaardigd als sprake is van een goed lopende effectenbeurs. Of een dergelijke situatie bereikt zal worden, is thans niet vast te stellen. Zo zal de beurs naar alle waarschijnlijkheid de eerste tijd nog in een ontwikkelingsstadium verkeren, en moet worden afgewacht of een ontwikkeling tot een beurs van betekenis zal volgen. Het in het leven roepen van een nieuwe beroepsinstantie wordt derhalve prematuur geacht.

§ 4.2 Het advies van de Sociaal-Economische Raad (hierna: SER.)

De SER is van mening dat de Centrale Bank slechts voorlopig als toezichthouder zou moeten optreden en geeft in overweging de mogelijkheid te behouden om na verloop van tijd, indien de beurs zich voorspoedig ontwikkelt en als financiële subsector zal blijven bestaan, een volledig onafhankelijk toezichthoudend orgaan te creëren. De SER meent dat zulks zou kunnen geschieden door in het ontwerp de bevoegdheid tot uitoefening van het toezicht aan de regering toe te kennen, die vervolgens deze bevoegdheid delegeert aan de Centrale Bank. De SER tekent daarbij tevens aan dat zoveel mogelijk dient te worden vermeden dat teveel toezichtbevoegdheden aan één instantie worden gegeven.

Op de redenen voor de attributie van bevoegdheden aan de Bank is hierboven reeds uitvoerig ingegaan. Voorts wordt opgemerkt dat de toezichthoudende taak wel aan een andere instantie kan worden opgedragen, maar slechts na wijziging van de landsverordening. De aanwijzing van een andere toezichthouder is echter dermate ingrijpend dat besluitvorming in de Staten hierover gerechtvaardigd is. Bovendien is de operatie die nodig is om een andere instantie als toezichthouder te laten optreden, zo omvangrijk dat wijziging van de landsverordening de drempel niet noemenswaardig behoeft te verhogen.

Naar de mening van de SER verdient het de voorkeur door middel van het onderhavige ontwerp de gehele effectenhandel reeds nu adequaat te reguleren. Volgens de SER zou dit de rechtszekerheid en consistentie in de wetgeving vergroten. Voorts zou worden voorkomen dat zich oneerlijke concurrentie zal voordoen, doordat de bedrijven die buiten de beurs in effecten handelen, lagere kosten zouden hebben dan de effectenbedrijven op de beurs, omdat zij geen heffingen behoeven te betalen ter financiering van het externe toezicht. Hierboven kwam het niet reguleren van de buiten-beurshandel reeds aan de orde. Op deze plaats wordt derhalve volstaan met een verwijzing daarnaar.

Artikel 4 van de ontwerp-landsverordening verplicht de beurs tot rapportage aan de Bank van de Nederlandse Antillen in een door de Bank te bepalen frequentie. De SER adviseert om in deze bepaling een minimum-frequentie vast te leggen, waarvan de hoogte

zou kunnen worden bepaald na overleg met ISEC en de Bank. Een dergelijk minimum lijkt slechts zinvol als het mogelijk wordt geacht dat de Bank een te lage frequentie zal vaststellen, dus (op dit punt) niet als een goed toezichthouder zal optreden. Afgezien van het feit dat het voorstel van de SER als oplossing voor een dergelijke situatie ontoereikend zou zijn, is zeer onaannemelijk dat de Bank op het punt van de verslaglegging te kort zal schieten. Daarnaast zou omdat een dergelijke in de wet opgenomen minimum-frequentie niet zonder wetswijziging kan worden aangepast – bij de vaststelling van de hoogte ervan moeten worden uitgegaan van de in de praktijk laagst denkbare frequentie, de frequentie die behoort bij een situatie waarin sprake is van een minimumniveau aan activiteiten op de beurs. Als het goed is zal een dergelijke situatie echter slechts tijdelijk bestaan, namelijk gedurende de aanvangsperiode van de beurs. Naarmate de hoeveelheid handelingen op de beurs toeneemt, zal verslaglegging door de beurshouder aan de toezichthouder frequenter moeten geschieden. Het gekozen minimum zou daarom bij een goed draaiende beurs geen enkele betekenis meer hebben. Daar komt nog bij dat goed denkbaar is dat de toezichthouder omtrent bepaalde gegevens vaker gerapporteerd wil zien dan omtrent andere. Bij de bepaling van een wettelijke minimum-frequentie zou derhalve slechts kunnen worden uitgegaan van de gegevens waaromtrent het minst gerapporteerd zou behoeven te worden. Hieruit vloeit voort dat ook dit advies van de SER niet is overgenomen.

§ 5 Artikelsgewijze toelichting

In de onderhavige ontwerp-landsverordening is op een aantal punten aansluiting gezocht bij vergelijkbare bepalingen in de in Nederland geldende Wet toezicht effectenverkeer (Stb. 1991, 141, in werking getreden met ingang van 15 juni 1992; hierna te noemen: WTE).

Voor de goede orde zij opgemerkt dat de benadering van de ondergetekenden – hierop is in § 3 van deze memorie reeds ingegaan – met zich meebrengt dat dit ontwerp aanzienlijk minder uitgebreid kan zijn dan de WTE, voornamelijk omdat in de WTE ook de buitenbeurshandel, in het bijzonder de informatievoorziening door uitgevende instellingen, en de effectenbemiddeling aan regels is onderworpen.

Artikel 1

De begripsbepalingen van “effecten” en “effectenbeurs” zijn ontleend aan artikel 1 van de WTE, met dien verstande dat de definitie van “effecten” is uitgebreid met “rechten uit overeenkomsten tot de verrekening van een koers- of prijsverschil en andere verhandelbare rechten en waarden”. Een uitdrukkelijke vermelding van zogenaamde “indices” wordt wenselijk geacht, omdat dit een belangrijk product is dat vermoedelijk op de Nederlandse Antillen zal worden verhandeld. Wat onder “effectenbeurs” moet worden begrepen, hangt mede af van hetgeen daaronder in het maatschappelijk verkeer wordt verstaan. Het begrip is niet beperkt tot een plaats van daadwerkelijke samenkomst van bij de effectenhandel betrokken partijen.

Zo vallen in beginsel ook markten waarbij geen gebruik wordt gemaakt van een beursvloer, maar waarbij bijvoorbeeld uitsluitend met moderne communicatiemiddelen als computer- en telefoonverbindingen wordt gewerkt, dus ook de door ISEC N.V. op te zetten beurs, onder de term “effectenbeurs”. In de definitie van “effectenbedrijf” wordt met het “bemid-

delen of handelen” in effecten bedoeld op het direct of indirect verrichten van transacties in effecten, bijvoorbeeld door het openen van een rekening met behulp waarvan vorderingen worden verkregen luidende in effecten, waarbij door middel van deze rekening transacties in effecten kunnen worden bewerkstelligd. Bij “handelen” in effecten moet worden gedacht aan het door een effectenhandelaar voor eigen rekening effectentransacties verrichten ten einde een markt in effecten te onderhouden of een voordeel te behalen uit een verschil tussen de vraag- en aanbodprijzen van effecten, terwijl bij “vermogensbeheer” wordt bedoeld op het op grond van een overeenkomst verkregen beheer over effecten dan wel middelen ter belegging in effecten, die toebehoren aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon met de bedoeling het verrichten of doen verrichten van effectentransacties voor rekening van de persoon met wie de overeenkomst is gesloten. Voor een nadere toelichting op het begrip “voorwetenschap” zij verwezen naar de toelichting bij artikel 8, dat het verbod op gebruik van voorwetenschap bevat.

Artikel 2

Ingevolge het eerste lid is het houden van een effectenbeurs niet toegestaan dan na verkregen vergunning van de Minister van Financiën. Alvorens te beslissen, dient deze over het verzoek om vergunning de toezichthouder, derhalve de Bank van de Nederlandse Antillen, om advies te vragen. De vergunning zal worden verleend indien wordt voldaan aan de criteria, genoemd in het derde lid. Bij de aanvraag van een vergunning zal de verzoeker alle regelgeving, waaronder de statuten, een fondsenreglement en een ledenreglement, alsmede de opzet van een adequate controle ten aanzien van bij de beoogde beurs aangesloten ondernemingen en de door haar te organiseren markt dienen over te leggen. Onder regelgeving zijn niet alleen de regels voor de handel, de toelating van fondsen en effectenbedrijven begrepen, maar ook de arrangementen betreffende de technische infrastructuur, de levering en clearing van effecten (waaronder de soliditeit van de clearingsorganisatie) alsmede een adequate controle op de gestelde regels.

Artikel 3

Dit artikel heeft betrekking op wijzigingen in de voor de effectenbeurs te hanteren regels en in de controle op de naleving van die regels. Deze wijzigingen kunnen op initiatief van de beurshouder geschieden, doch ook, zij het indirect, tot stand worden gebracht door de toezichthouder ter zake gegeven aanwijzingen. De houder van een beurs kan bedoelde wijzigingen echter niet zelfstandig doorvoeren. Zij heeft namelijk op grond van het eerste lid de verplichting de Minister van Financiën om goedkeuring te verzoeken van voorgenomen wijzigingen in de regelgeving en in de controle op de naleving van de regels. Bij dit laatste kan worden gedacht aan het door de beurs gevoerde beleid ten aanzien van controlemethoden, aan rapportages en bijvoorbeeld ook aan de benoeming van de leiding van het controle-apparaat. De minister moet in de gelegenheid worden gesteld zich een oordeel te vormen over de voorgenomen veranderingen. Vanzelfsprekend heeft de Bank van de Nederlandse Antillen als toezichthoudende instantie hierbij een belangrijke adviserende rol. Bij de bepaling of goedkeuring zal worden verleend, zal doorgaans doorslaggevend zijn of de veranderingen voldoen aan hetgeen nodig is met het oog op een adequate functionering van de effectenmarkten of de positie van de beleggers op die markten.

De bevoegdheid van de Bank van de Nederlandse Antillen om aan de houder van de effectenbeurs aanwijzingen als bedoeld in het tweede lid, te geven, is van groot belang in verband met de op haar rustende verantwoordelijkheid om adequaat toezicht uit te oefenen. Bedoelde bevoegdheid omvat niet alleen de bevoegdheid om aanwijzingen van een meer algemene aard te geven, maar tevens de bevoegdheid om ten aanzien van individuele gevallen aanwijzingen te geven. Hieraan zal in de praktijk grote behoefte kunnen bestaan in de gevallen dat de Bank met het oog op een adequate functionering van de effectenbeurs en de positie van de beleggers op die beurs meent dat een voor de beurs geldende regel op een bepaalde wijze dient te worden geïnterpreteerd en toegepast. Van de bevoegdheid om voorschriften te geven zal de Bank bij voorbeeld ook gebruik kunnen maken indien de regelgeving en controlemethoden van effectenbeurzen door ontwikkelingen in het effectenwezen, bij voorbeeld internationale normstellingen, niet of niet meer adequaat zijn in het licht van de doelstellingen die ten grondslag liggen aan de in artikel 2, eerste lid, opgenomen criteria.

Bij het niet of niet genoegzaam naleven van de aanwijzingen kan ingevolge artikel 5, onderdeel d, de vergunning tot het houden van de beurs tijdelijk of definitief worden ingetrokken. Voorts kan dergelijk gedrag op grond van artikel 15, tweede lid, onder omstandigheden strafwaardig zijn.

Het ontwerp behelst geen bevoegdheid om fondsen aan te wijzen voor notering, omdat dit primair een verantwoordelijkheid van de effectenbeurs wordt geacht. Wel dient de effectenbeurs regels te hanteren ten aanzien van de toelating van fondsen in de notering. Ook deze regels zijn onderworpen aan toetsing door de Bank van de Nederlandse Antillen. De Bank zal er daarbij tevens op toezien dat de effectenbeurs deze regels bij de toelating van fondsen in acht neemt. De Bank kan, indien zij van oordeel is dat niet voldoende sprake is van een goede naleving van bedoelde regels of dat die regels aanpassing behoeven, op grond van artikel 3, tweede lid, ter zake in het algemeen of ten aanzien van individuele gevallen aan de desbetreffende effectenbeurs aanwijzingen geven.

Artikel 4

Een zeer regelmatige systematische informatievoorziening door de houder van een effectenbeurs aan de toezichthouder is noodzakelijk ten einde deze een goed inzicht te bieden in de ontwikkelingen ter beurze en haar in staat te stellen indien nodig adequaat te reageren en in het kader van haar toezichthoudende taak op te treden. Een rapportageplicht van de Bank van de Nederlandse Antillen aan de minister van Financiën is in artikel 12 opgenomen.

Artikel 6

Krachtens deze bepaling heeft de Bank van de Nederlandse Antillen de bevoegdheid door middel van een openbare kennisgeving beleggers te waarschuwen. Het gaat hier om een discretionaire bevoegdheid van de Bank. Een verplichting zou hier niet passen, omdat het voorziene toezicht door haar aard beperkter is dan in andere sectoren, het gaat hier immers om een sector waarin door beleggers bewust risico's worden aanvaard. Het publiek zal er daarom ook niet zonder meer van kunnen uitgaan dat een openbare waarschuwing zal

worden gegeven. Voor de goede orde zij opgemerkt dat aan het niet geven van een openbare kennisgeving in voorkomende gevallen door derden geen rechten kunnen worden ontleend.

Artikel 7

De effectenhandel krijgt, mede door een gestage vrijmaking van het grensoverschrijdende kapitaalverkeer, een steeds internationaler karakter. Zo beleggen institutionele beleggers, bij voorbeeld in de Verenigde Staten en in Japan, hun middelen meer en meer buiten hun eigen land. Voorts maken ondernemingen bij het aantrekken van financieringsmiddelen meer dan vroeger gebruik van buitenlandse en internationale financiële markten. Daarnaast worden transacties in effecten in toenemende mate op buitenlandse markten afgewikkeld, en niet meer hoofdzakelijk op de thuismarkt van de desbetreffende onderneming.

Onder deze omstandigheden is internationale samenwerking bij het toezicht op het effectenwezen van groot belang geworden. Samenwerking kan de effectiviteit van nationale toezichtsregels bevorderen, omdat het ontwikkelingsgedrag tegengaat. Ook kunnen concurrentieverschillen als gevolg van sterk verschillende toezichtregimes worden tegengegaan. Een harmonisering van toezichtsregels kan bovendien de kosten van toegang tot de financiële markten verlagen. Het is voor de Nederlands-Antilliaanse financiële sector van groot belang dat de Nederlandse Antillen bij deze ontwikkelingen, die nu nog in een pril stadium zijn, betrokken worden. Een belangrijk deel van de internationale samenwerking zal bestaan uit informatie-uitwisseling bij de uitvoering van nationale regels.

Om te voorkomen dat de Nederlandse Antillen de mogelijkheid van aansluiting bij de internationale samenwerking op dit gebied verliest, bevat artikel 7 de grondslag voor de bevoegdheid tot het uitwisselen van gegevens en inlichtingen met buitenlandse autoriteiten. Zo geeft het de Bank van de Nederlandse Antillen de mogelijkheid aan bevoegde buitenlandse autoriteiten informatie te verstrekken die bij de uitvoering van deze landsverordening is verkregen. Voorwaarde is wel dat de geheimhouding van deze informatie door de ontvangende autoriteit voldoende is verzekerd. Het doel van deze beperking is te voorkomen dat de verstrekte informatie, voor zover deze geen betrekking heeft op vermoedens van misbruik van voorwetenschap, voor oneigenlijke doeleinden wordt gebruikt. Met dat oogmerk kunnen door de Bank vóór het verstrekken van informatie aanvullende eisen worden gesteld die van geval tot geval kunnen verschillen.

Van belang is voorts het derde lid, dat dient ter implementatie van het Verdrag inzake handel met voorkennis (Straatsburg, 20 April 1989, Trb. 1993, 111), een verdrag dat in het kader van de Raad van Europa tot stand is gekomen en op 1 oktober 1991 in werking is getreden. Tot dit verdrag kunnen ook landen die geen deel uitmaken van de Raad van Europa, toetreden. De regering heeft besloten tot medegelding van het verdrag voor de Nederlandse Antillen, niet alleen omdat in de onderhavige ontwerp-landsverordening misbruik van voorwetenschap wordt verboden, maar ook ten behoeve van het behoud van de goede reputatie die de Nederlandse Antillen als internationaal financieel centrum hebben opgebouwd. De tekst van het verdrag is opgenomen in een bijlage bij deze memorie.

In het verdrag wordt een regeling uitgewerkt voor de wederzijdse administratieve bijstand. Het beperkt zich tot informatie-uitwisseling op het gebied van vermoed misbruik van voorwetenschap ter zake van ter beurze genoteerde effecten. Elk van de partijen verplicht zich ertoe een bevoegde autoriteit aan te wijzen die verantwoordelijk is voor het indienen van een verzoek om administratieve bijstand en die als aanspreekpunt dient voor het in ontvangst nemen van en uitvoering geven aan een verzoek om bijstand. Het ligt voor de hand de instantie die toezicht houdt op de effectenbeurzen, met deze taak te belasten en voor de Nederlandse Antillen zal dan ook de Bank van de Nederlandse Antillen als bevoegde autoriteit in de zin van het verdrag optreden.

Het verdrag geeft onder meer regels ten aanzien van de inhoud van een verzoek om administratieve bijstand, verwezen zij met name naar artikel 7 van het verdrag. Zo zal een beschrijving moeten worden gegeven van de feiten op grond waarvan een vermoeden van handel met voorkennis bestaat en dient de verzoeker aan te geven op grond waarvan de desbetreffende handel in haar land niet is toegestaan. Ook zal het verzoek nadere gegevens omtrent de gewenste informatie dienen te bevatten en de redenen en doelen van het verzoek. De aangezochte autoriteit zal vervolgens, in overeenstemming met de regels en procedures die in haar eigen land gelden, een verzoek in behandeling nemen. Indien aan enkele voorwaarden is voldaan – waarbij met name de eis dat de feiten in beide landen verboden zijn, van betekenis is – mag de aangezochte autoriteit de gevraagde informatie niet weigeren. De aangezochte autoriteit kan in enkele gevallen weigeren om aan een verzoek om bijstand te voldoen, bijvoorbeeld in geval van een dreigende aantasting van de nationale soevereiniteit, veiligheid of openbare orde en bij gevallen ten aanzien waarvan haar eigen land zelf reeds een onderzoek heeft gestart of ten aanzien waarvan dat land zelf reeds een definitieve beslissing heeft genomen.

Vermelding verdient voorts de in het verdrag opgenomen verplichting tot geheimhouding van (de inhoud van) het verzoek om bijstand en de informatie die naar aanleiding van het verzoek is vergaard.

Het verdrag bepaalt dat op geen enkele wijze afbreuk zal mogen worden gedaan aan de bestaande verdragen en afspraken inzake wederzijdse rechtshulp in strafzaken, waaronder ook rechtshulp in verband met handel met voorwetenschap. Aangezien de Procureur-Generaal optreedt als bevoegde autoriteit met betrekking tot wederzijdse rechtshulpverdragen, waaronder het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken (Straatsburg, 10 April 1959; Trb. 1965, 10), zal de uitvoering van het Verdrag inzake handel met voorkennis door de Bank van de Nederlandse Antillen, voor zover het een strafrechtelijke vervolging in het buitenland betreft, in een goede coördinatie met het openbaar ministerie dienen te geschieden.

Tot slot merken de ondergetekenden in dit verband op dat de wijze waarop het verdrag in artikel 7 van het ontwerp is geïmplementeerd, inhoudt dat de in het verdrag opgenomen normen door de Bank voor zover mogelijk ook dienen te worden toegepast indien de desbetreffende buitenlandse autoriteit vertegenwoordiger is van een niet bij het verdrag aangesloten land.

Artikel 8 en 9

Deze artikelen handelen over gebruik van voorwetenschap. Overtreding van de verboden is strafbaar gesteld in artikel 15 van het ontwerp. Gebruik van voorwetenschap is voor effectenbeurzen volstrekt ontoelaatbaar, omdat er een markt ontstaat met ongelijke kansen, waarbij degenen die beschikken over koersgevoelige informatie profiteren ten koste van de rest van de beleggers. De geloofwaardigheid van de markt wordt hierdoor aangetast, met als gevolg dat een efficiënte allocatie van middelen wordt gefrustreerd. Wie door aankoop te beurze belegt, vervult een economisch nuttige rol, die niet onaantrekkelijk dient te worden gemaakt door oneerlijkheid in de beurshandel ongestraft te laten. Niemand zal willen beleggen aan een beurs waarvan men weet dat dergelijk gebruik wordt gedoogd. Het afschrikken, opsporen en doen vervolgen van gebruik van voorwetenschap is dan ook van levensbelang voor een beurs.

Door de internationalisering en de uitbreiding van het effectenverkeer, de voortdurend modernere wordende technologie – van beide ontwikkelingen is de thans op Curaçao in voorbereiding zijnde beurs een goed voorbeeld – en steeds vernuftigere constructies zijn de interne regels van effectenbeurzen niet meer voldoende om gebruik van voorwetenschap tegen te gaan. Een beurs is immers in haar mogelijkheden beperkt tot privaatrechtelijke maatregelen jegens degenen ten aanzien van wie haar gedragsregels gelden, te weten haar leden en rechtspersonen, vennootschappen of instellingen waarvan effecten ter beurze zijn genoteerd; haar bevoegdheden strekken zich derhalve niet uit tot (rechts)personen die niet aan haar gedragsregels gebonden zijn. Gezien deze beperkingen en de internationale aspecten die aan misbruik van voorwetenschap zijn verbonden, kan een algemeen wettelijk verbod, met daaraan gekoppeld een strafsancie, niet worden gemist. Deze wettelijke regeling en de interne regels van de beurs zullen niet alleen een samenhang vertonen, maar ook over en weer elkaars doeltreffendheid versterken. Voorts kan met behulp van de voorgestelde bepaling door de Nederlandse Antillen een bijdrage worden geleverd aan de bestrijding wereldwijd van misbruik van voorwetenschap, in het bijzonder door de toepassing van verdragen inzake wederzijdse strafrechtelijke rechtshulp en inzake uitwisseling van informatie omtrent (vermoed) misbruik van voorwetenschap. In de toelichting bij artikel 7 is reeds aangegeven dat en op welke wijze dergelijke gegevens internationaal uitgewisseld kunnen worden.

In de praktijk zal in eerste instantie het controleorgaan van de beurs de indicaties krijgen dat er mogelijk sprake is van gebruik van voorwetenschap. Zij zal dan terstond hiernaar een onderzoek dienen in te stellen, waarbij “terstond” letterlijk moet worden opgevat, want in het huidige informatiseringstijdperk, en zeker bij elektronische beurzen, zoals de beurs die op Curaçao in voorbereiding is, kan al in de loop der dag bewijsmateriaal worden weggevoerd. Het controleorgaan kan wanneer ze een indicatiegevende omzet in een fonds door een handelaar waarneemt, onmiddellijk informatie vragen bij die handelaar, waarbij deze zich niet op zijn vertrouwensrelatie met zijn dienst zal mogen beroepen.

“Insider trading” is in land na land strafbaar gesteld. In Nederland geschiedde dit aanvankelijk, door de wet van 2 februari 1989 (Stb. 1989, 16), in het Wetboek van Strafrecht, maar later, per 18 juli 1992, werd de bewuste bepaling door de wet van 1 juli 1992 (Stb.

1992, 378) naar de WTE overgebracht. Onlangs is in Nederland een wet tot wijziging van de WTE aangenomen die tot doel heeft de effectiviteit van de WTE op het stuk van het gebruik van voorwetenschap te vergroten (Stb. 1998, 320). Deze wet heeft model gestaan voor de onderhavige regeling. In grove lijnen komt deze wet op het volgende neer. Ten eerste is het daadwerkelijke handelen met voorkennis ruimer geformuleerd en op zodanige wijze aangescherpt dat voortaan geldt: indien men over voorkennis beschikt dient men zich van handel te onthouden. In verband daarmee is overigens het begrip “misbruik van voorwetenschap” vervangen door “gebruik van voorwetenschap”. Ten tweede is het meedelen van voorwetenschap aan derden of het, beschikkende over voorwetenschap, overhalen van derden tot bepaalde effectentransacties, specifiek strafbaar gesteld. Ten derde is een melding- en registratiesysteem geïntroduceerd voor effectenuitgevende instellingen die transacties verrichten of bewerkstelligen betrekking hebbende op eigen effecten, teneinde daaraan publieke kenbaarheid te geven. In de onderhavige ontwerp-landsverordening zijn de onder ten eerste en onder ten tweede genoemde delen overgenomen.

Artikel 8

Het begrip “voorwetenschap” is gedefinieerd in artikel 1, onderdeel d. Het kan hierbij gaan om kennis omtrent de rechtspersoon, vennootschap of instelling waarop de effecten betrekking hebben. Uit de woordkeus blijkt dat deze bepaling niet alleen doelt op de instelling die de effecten heeft uitgegeven, maar ook – bij voorbeeld als het om certificaten of opties gaat – op de rechtspersoon, vennootschap of instelling die de aandelen uitgeeft waarop de certificaten of opties betrekking hebben. De hier voorgestelde reikwijdte van de bepaling wordt gerechtvaardigd door het gegeven dat de koers van certificaten en van opties in de regel een nauwe samenhang vertoont met de koers van de effecten waarop ze betrekking hebben. Voorkennis hoeft niet afkomstig te zijn van de emitterende rechtspersoon, vennootschap of instelling, noch is vereist dat deze instelling de bijzonderheid zelf kent. Als voorbeeld kan worden genoemd de bekendheid met een voorgenomen wetswijziging of een nieuwe subsidieregeling die de omstandigheden voor een onderneming bijzonder voor- of nadelig zal beïnvloeden of dat het faillissement van een belangrijke concurrent nog slechts een kwestie van tijd is. Daarnaast kan voorwetenschap de kennis omtrent de handel in bepaalde effecten betreffen. Gedacht kan hierbij worden aan voorkennis bij personeel van banken, commissarissen en institutionele beleggers over opdrachten tot grote, in de tijd te spreiden transacties die naar verwachting koerseffect zullen hebben.

Op grond van de onder 1° geformuleerde eis dient het te gaan om een bijzonderheid die niet openbaar is gemaakt. Een bijzonderheid geldt als openbaar gemaakt wanneer deze zonder voorbehoud aan derden is bekendgemaakt en aldus kenbaar is voor het belegend publiek. Als derden zijn te beschouwen allen die geen ingewijden zijn. Ingewijden zijn zij die tot de bestuurs-, leidinggevende en toezichthoudende organen van de emmitent behoren of personen die vanwege hun kapitaaldeelname in de emmitent over voorwetenschap beschikken. Ook kunnen personen die vanwege hun beroep of functie over voorwetenschap beschikken als ingewijde beschouwd worden. De derden kunnen zowel werknemers van de emmitent zijn als van daarbuiten afkomstig zijn. De openbaarmaking van de bijzonderheid van zowel bevoegd als onbevoegd geschieden. Degene die over voorkennis beschikt dient

zich van handel te onthouden. Degene die, beschikkend over voorwetenschap, effectentransacties aangaat is strafbaar tenzij hij zich op afwezigheid van alle schuld kan beroepen.

Onder 2° is het bestanddeel van de koersgevoeligheid opgenomen. Volgens dit onderdeel dient het te gaan om informatie waarvan de openbaarmaking, naar redelijkerwijs is te verwachten, invloed zou kunnen hebben op de koers van de effecten, ongeacht de richting van die koers. Het gaat om de geobjectiveerde verwachting omtrent een koersbeweging. Geobjectiveerde verwachting wil zeggen dat de informatie, naar de ervaring leert, bij openbaarmaking invloed op de koers zou kunnen hebben. Te denken valt hierbij aan kwartaalen (half)jaarcijfers, voorgenomen fusie of overnames, voorgenomen emissies, bijzondere orders, nieuwe producten of diensten etcetera. Informatie waarvan openbaarmaking door beleggers van invloed op de koersontwikkeling wordt geacht te zijn, derhalve. De subjectieve verwachting van degene die handelt doet er dus niet toe. Ook al handelt deze met de intentie om met voorwetenschap te handelen en verwacht deze dat de bijzonderheid koersgevoelig is, indien de informatie niet van het soort is dat door beleggers relevant wordt geacht voor het nemen van beleggingsbeslissingen, valt dit buiten het bereik van de strafbepaling.

Uit het bovenstaande vloeit voort dat een belangrijke karakteristiek van het begrip voorwetenschap is dat het verregaand geobjectiveerd is. Uitgangspunt is dat objectief kan worden vastgesteld of de informatie a) niet-openbaar en b) koersgevoelig is. Ook al meent degene die handelt dat de informatie niet koersgevoelig is, hij blijft strafbaar indien dit wel zo blijkt te zijn, uiteraard behoudens gevallen van verschoonbare dwaling waardoor schuld afwezig is. Alsook geldt dit voor het punt van de openbaarheid. Ook al veronderstelt de betrokkene dat de bijzonderheid openbaar is, de strafbaarheid blijft gehandhaafd indien zulks niet het geval blijkt te zijn. Als bijvoorbeeld iemand toevallig relevante informatie verkrijgt waarvan voor hem niet duidelijk is of het om niet-openbare informatie gaat, is hij gebruikmaking daarvan strafbaar. Iemand die dus twijfelt omtrent de openbaarheid van de verkregen bijzonderheid, doet er dus verstandig aan zich van handel in de effecten van de vennootschap waarop die bijzonderheid betrekking heeft te onthouden.

In het eerste lid van artikel 8 is het verbod van gebruik van voorwetenschap opgenomen. Het verbod is beperkt tot handel in ter beurze genoteerde effecten, omdat bij die handel de wederpartij naamloos is, zelfs in de gevallen waarin de koop buiten de beursvloer tot stand komt. Bij de handel in niet genoteerde effecten is dit anders: daar kan men in de regel weten met wie men handelt. Daarom kan men van degene die gebruik van voorwetenschap blijkt te hebben gemaakt, door middel van een actie wegens onrechtmatige daad schadevergoeding vorderen. Omdat dit beslist niet een op voorhand kansloze zaak is – zoals gezegd is meestal bekend wie de wederpartij is, veelal zal diens toegang tot niet-openbare informatie zijn aan te tonen, de omvang van de schade zal doorgaans goed zijn vast te stellen, zo nodig met behulp van een taxateur, en vaak zal het gaan om pakketten van een omvang die het de moeite waard maakt om schadevergoeding te vorderen – is ten aanzien van handel in niet genoteerde effecten een strafbepaling naast de mogelijkheden die het burgerlijk recht biedt, niet nodig. Omdat vóór de toelating tot de notering regelmatig al wordt gehandeld in de te noteren effecten, is gebruik van voorwetenschap ook verboden als het gaat om effecten

waarvan aannemelijk is dat zij spoedig tot de notering zullen worden toegelaten. Dit betreft de zogenaamde ‘as if and when issued’-handel. Dit onderdeel van de bepaling ziet op effecten waarvan, bijvoorbeeld op grond van een schriftelijke verklaring van de betrokken instelling of bevoegde autoriteiten die over een noteringsaanvraag beslissen, aannemelijk is dat deze spoedig aan een erkende effectenbeurs zullen worden toegelaten. Ook voorlopig tot de notering toegelaten effecten vallen onder de categorie waarvan aannemelijk is dat deze spoedig aan een erkende effectenbeurs zullen worden genoteerd. Vereist is wel dat potentiële handelaars van de spoedige toelating tot de notering op de hoogte kunnen zijn. Aangenomen mag worden dat zulks ten aanzien van beursnoteringen die reeds zijn aangevraagd of die voorlopig zijn toegelaten, doorgaans het geval zal zijn. Verder is verboden de handel met voorwetenschap in effecten die weliswaar zelf niet zijn genoteerd, maar waarvan de onderliggende waarden wel beursgenoteerde effecten zijn. Dit ziet op niet-beursgenoteerde effecten waarvan onderliggende waarden zijn genoteerd aan een erkende effectenbeurs of waarvan aannemelijk is dat deze spoedig worden genoteerd.

Voor zover het gaat om iemand die een transactie verricht of bewerkstelligd in effecten die zijn of zullen worden genoteerd aan een effectenbeurs voor het houden waarvan een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, is verleend, is niet van belang of deze persoon zich al dan niet in de Nederlandse Antillen bevindt. “In de Nederlandse Antillen” wil dus zeggen dat het gaat om effecten die zijn of zullen worden genoteerd op een Nederlands-Antilliaanse beurs en die in de Nederlandse Antillen worden verkregen of vervreemd, ook al is de opdracht daartoe uit het buitenland afkomstig en wordt het voordeel in het buitenland genoten. Het strafbare feit wordt gelokaliseerd ter plaatse waar de koop wordt gesloten.

De buiten de Nederlandse Antillen gevestigde effectenbeurs moet zijn een “van overheidswege toegelaten” effectenbeurs. Met die term wordt in het midden gelaten of er sprake is van een vergunningensysteem zoals in de Nederlandse Antillen of van enige andere vorm van toelating. In de praktijk zal de kwalificatie “van overheidswege toegelaten” doorgaans dezelfde betekenis hebben als “waarvoor een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, is verleend” volgens de terminologie van de onderhavige landsverordening.

In de formulering “een transactie te verrichten of te bewerkstelligen” doelt “verrichten” op de situatie waarin men zelf de verkrijging of vervreemding tot stand brengt en vallen onder “bewerkstelligen” alle gevallen waarin men het ertoe heeft geleid dat een ander de transactie aangaat.

Voor de strafbaarheid is evenwel niet vereist dat wordt aangetoond dat tot de transactie is besloten op grond van voorwetenschap, omdat dat in de praktijk tot onoverkomelijke bewijsproblemen zou leiden. Het loutere feit dat iemand handelt terwijl hij beschikt over voorwetenschap, is voldoende om strafbaarheid te doen ontstaan. Dit houdt dus in dat een persoon die over voorwetenschap beschikt, welbewust de markt dient te mijden en zich ervan dient te onthouden anderen uit te lokken tot transacties, wil hij buiten het bereik van de strafbepaling blijven.

Het uitgangspunt is dat een ieder die over voorkennis beschikt zich dient te onthouden van effectentransacties. Het belang van een gezonde markt eist een heldere norm. Daarom dient niet alleen strafbaar te zijn de handel met voorwetenschap die in het concrete geval tot oneerlijke voordeelverwerving kan leiden, maar alle handel met voorwetenschap, waaraan immers in het algemeen dat risico is verbonden. Het accent wordt gelegd op het handelen met voorwetenschap zelf, ongeacht of hiermee voordeel kan worden behaald. Wie handelt in effecten terwijl hij over koersgevoelige informatie beschikt die niet voor andere beleggers beschikbaar is, schaadt het vertrouwen van die beleggers in de financiële markten en tast zodoende de integriteit van de kapitaalmarkt aan.

Het tweede lid bevat een drietal uitzonderingen op het verbod op handel met gebruikmaking van voorkennis. De uitzondering onder a betreft die ten behoeve van tussenpersonen in het kader van de beroepsmatige handel ter beurse. Van deze personen wordt verwacht dat zij orders van opdrachtgevers tegen de beste voorwaarden uitvoeren. Dit brengt in het algemeen mee dat zij bij hun taakuitoefening ter bevordering van de liquiditeit van de markt posities voor eigen rekening nemen, met andere woorden dat ze zelf een tijdelijk teveel aan aanbod afnemen of een tijdelijk gestegen vraag mede uit hun eigen voorraad voldoen. Dit impliceert tevens dat zij op andere tijdstippen de gekochte effecten weer van de hand moeten doen of hun voorraad moeten aanvullen.

Volgens een strikte uitleg van de verbodsbepaling zoals voorgesteld in artikel 8, zouden deze transacties ook onder de werking van het verbod vallen, omdat de tussenpersoon op het tijdstip van die transacties beschikt over vertrouwelijke kennis over het orderverloop. Deze wijze van taakuitoefening, die juist gericht is op het vlottend houden van de handel en daardoor op het dempen van koersschommelingen, is een nuttig uitvloeisel van de rol die de tussenpersonen is toebedeeld om opdrachtgevers naar behoren te bedienen; bedoelde transacties dienen daarom – voor zover ze binnen dit kader geschieden – niet te worden verboden. De terminologie “ter bediening van opdrachtgevers” dient in dit verband dan ook ruim te worden opgevat. Deze uitzondering beperkt zich tot tussenpersonen die ter beurse handelen, en daarmee tot personen die gebonden zijn aan de regels die de beurs stelt, omdat alle handel die ter beurse wordt geregistreerd, door de beursreglementen wordt beheerst. Door een andere beperking – de eis dat volgens de regels van de goede trouw is gehandeld – is de in het tweede lid opgenomen uitzondering niet van toepassing ten aanzien van handelingen waarbij de beursreglementen zijn overtreden. De grenzen van de goede trouw worden voorts overschreden indien men – ondanks het feit dat men niet tegen de beursreglementen zondigt – de in dit lid bedoelde handelingen verricht zonder dat de beroepsuitoefening dit nodig maakt. Voor de beoordeling of de handelwijze van tussenpersonen ter beurse in overeenstemming is met een aanvaardbare vorm van beroepsuitoefening bestaan overal objectieve maatstaven, die de betrokkenen moeten kennen. In geval van twijfel over de toelaatbaarheid van een voorgenomen transactie zal door deze eis de betrokkene de persoon die belast is met het toezicht op de naleving van de beursreglementen, dienen te raadplegen.

De uitzondering onder b betreft situaties waarbij sommige personen binnen een handelende instelling (en dus die bij die instelling zelf) over voorwetenschap beschikken omtrent

de rechtspersoon, vennootschap of instelling waarop de effecten betrekking hebben maar de personen die de transactie daadwerkelijk verrichten of bewerkstelligen niet. Dit kan zich in verscheidene varianten voordoen. Zo kan het voorkomen dat bepaalde personen binnen een kredietinstelling (en dus die kredietinstelling zelf) op de hoogte zijn van een koersgevoelige niet-openbare bijzonderheid omtrent één van hun cliënten, terwijl de effectenafdeling die handelt in de effecten die op de rechtspersoon van die cliënt betrekking hebben, dat niet is. Een ander voorbeeld is dat directeuren of leden van de raad van bestuur van een beursgenoteerde kredietinstelling (dus ook die kredietinstelling zelf) beschikt over voorwetenschap, terwijl de effectenafdeling van die instelling, die handelt in effecten van de eigen instelling, daarover niet beschikt. Deze gedragingen vallen in beginsel onder het verbod van het eerste lid. Aangezien het niet de bedoeling is deze transacties onmogelijk te maken (het gaat immers om normale bedrijfsuitoefening) zijn ook deze transacties uitgezonderd van het verbod. Opmerking verdient wel dat voor een beroep op deze uitzondering een simpele verwijzing naar 'chinese walls' niet voldoende is. Het zal in een concreet geval aannemelijk moeten worden dat deze 'chinese walls' daadwerkelijk aan het doorleken van informatie in de weg stonden.

Onder c is tenslotte de uitzondering opgenomen ten behoeve van gevallen waarin een partij die zich reeds heeft verbonden een bepaalde transactie te zullen verrichten of te bewerkstelligen, pas daarna over voorwetenschap komt te beschikken. Dit doet zich bijvoorbeeld voor indien een marktpartij, voordat hij de beschikking kreeg over voorwetenschap, call-opties heeft geschreven en degene die de opties heeft gekocht op zeker moment te kennen geeft die uit te willen oefenen. Het initiatief voor de totstandkoming van de transactie zal in een dergelijk geval derhalve uitgaan van de wederpartij van degene die over voorwetenschap beschikt. Ook bij andere derivatentransacties kan het zich voordoen dat de verplichting tot het verrichten van de transactie reeds is aangegaan op een tijdstip dat nog geen sprake was van voorwetenschap. Hierbij ware bijvoorbeeld te denken aan 'total return swaps' en 'repurchase agreements', waarbij partijen zich verbinden om in de toekomst bepaalde pakketten effecten tegen elkaar uit te ruilen of thans te verkopen, en later, tegen een vooraf vastgestelde prijs, weer terug te kopen.

Aangezien de betrokkene in een dergelijk geval pas over voorwetenschap gaat beschikken op een tijdstip waarop het hem niet meer vrijstaat om van de transactie af te zien (het niet-nakomen zou immers wanprestatie opleveren), bestaat goede reden om deze situatie uit te zonderen van de strafbepaling. Indien dus iemand die een optie heeft geschreven, nadien over voorwetenschap is gaan beschikken en hij op een zeker moment door zijn wederpartij gehouden wordt aan zijn verplichting om een koopovereenkomst aan te gaan, dan is hij in beginsel niet strafbaar als hij de betreffende transactie verricht.

Het derde lid creëert de mogelijkheid op snelle wijze uitzonderingen op het verbod te realiseren. Het kan zijn dat zich in de toekomst gevallen voordoen van transacties die weliswaar onder de wettelijke omschrijving van het verbod vallen maar die geen bedreiging voor de integriteit van de kapitaalmarkt vormen. Het derde lid stelt de mogelijkheid open om snel in te spelen op zo'n situatie door bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, categorieën van transacties van het verbod uit te sluiten.

Artikel 9

In het eerste lid wordt het degene die over voorwetenschap beschikt verboden die wetenschap aan derden mee te delen of op grond van voorwetenschap aan derden aan te bevelen bepaalde transacties te verrichten of bewerkstelligen. Het verbod geldt niet voor degene die de voorwetenschap meedeelt in de normale uitoefening van zijn werk, beroep of functie. Hierbij valt te denken aan de directie secretaresse die notulen moet verspreiden die een koersgevoelige bijzonderheid bevatten of aan een public relations-medewerker die tot taak heeft de bijzonderheid openbaar te maken.

Het tweede lid bevat een uitzondering analoog aan die van artikel 8, tweede lid, onder b. Het komt voor dat bepaalde personen binnen een instelling (en dus die instelling zelf) over voorwetenschap beschikken omtrent de rechtspersoon, vennootschap of instelling waarop de effecten betrekking hebben, doch de personen die zich daadwerkelijk bezighouden met adviseren van de cliënten van de instelling, daarover niet beschikken. Aangezien het niet de bedoeling is advisering onmogelijk te maken, mits de feitelijke adviseurs niet over voorwetenschap beschikken, geldt voor deze situatie de onderhavige uitzondering. Op deze plaats wordt verwezen naar de voorbeelden gegeven bij de toelichting op artikel 8, tweede lid, onder b, die mutatis mutandis ook hier van toepassing zijn.

Artikel 11

De kosten die de Bank in verband met het toezicht maakt, zullen aan de effectenbeurzen en aan bij die beurzen aangesloten effectenbedrijven worden doorberekend en komen derhalve niet ten laste van de begroting. Het zal hier in het bijzonder de apparaatskosten van de toezichthouder betreffen. De mogelijkheid om dergelijke kosten in rekening te brengen, is niet ongebruikelijk in de financieel-economische wetgeving, verwezen zij bij voorbeeld naar artikel 77 van de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf. Inzake het kostenverhaal zullen bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, regels worden gegeven. Over de uitvoering zal overleg met de betrokkenen plaatsvinden.

Artikelen 13 en 14

Deze artikelen regelen de beroepsmogelijkheden en -procedures. Het opnemen van fondsen in of het schrappen van fondsen uit de notering is primair een verantwoordelijkheid van de beurshouder zelf, met dien verstande dat deze ter zake regels dient te hanteren, die onderworpen zijn aan toetsing door de toezichthouder, die tevens toeziet op de naleving van die regels. Vanuit deze achtergrond dient artikel 13 te worden gezien. Deze bepaling regelt de beroepsgang bij de Bank van de Nederlandse Antillen ten aanzien van de beslissing van de houder van een effectenbeurs om een fonds niet tot de notering toe te laten of om een fonds uit de notering te doen vallen.

Artikel 14 regelt de mogelijkheid van beroep tegen beschikkingen die op grond van deze landsverordening worden genomen. Het kunnen hier zowel door de Minister van Financiën als door de Bank genomen beschikkingen betreffen. Beroep staat open voor “degene die rechtstreeks in zijn belang wordt getroffen”. Wie dit zijn, hangt af van de concrete omstandigheden van het geval. De ondergetekenden geven er de voorkeur aan geen nieuwe beroepsinstantie in het leven te roepen en stellen daarom voor de Raad van Beroep voor de

financiële sector, die op grond van artikel 85, eerste lid, van de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf al is aangewezen als beroepsinstantie bij het toezicht inzake het verzekeringswezen, ook als beroepsinstantie bij het toezicht op de effectenbeurzen aan te wijzen.

Ingevolge het tweede lid zal grosso modo ook de procedure zoals uitgewerkt in genoemde landsverordening, van toepassing zijn.

Artikel 15

Dit artikel bevat de strafbaarstellingen. De delicten zijn -kort en zakelijk weer gegeven -: het houden van een beurs zonder de vereiste vergunning (artikel 2, eerste lid), het niet voldoen aan of zonder toestemming wijzigen van gegeven voorschriften of aanwijzingen (artikel 3, eerste lid en aanwijzingen gegeven op grond van artikel 3, tweede lid), het frustreren van de uitoefening van toezicht (artikel 4, eerste lid), schending van een geheimhoudingsplicht (artikel 10, tweede lid) en tenslotte handelen met voorkennis en het aanzetten van anderen daartoe (artikel 8, eerste lid en artikel 9, eerste lid). Alle delicten worden als ernstige feiten aangemerkt. Uitgezonderd het laatstgenoemde delict geldt dat de strafbedreiging voor de verschillende delicten uitgaat boven de strafbedreiging van vergelijkbare bepalingen uit de Nederlands-Antilliaanse wetgeving. Daarvoor is gekozen om twee redenen. Enerzijds kan ervan een preventieve werking verwacht worden. Anderzijds maakt de gekozen strafpositie van vier jaar gevangenisstraf (voor de misdrijfvarianten) voorlopige hechtenis mogelijk, waarvan nogmaals een sterk preventieve werking verwacht mag worden. Het delict handelen met voorkennis en het bewegen van anderen daartoe kent geen vergelijkbare bepaling in de wetgeving. Het wordt als zwaarste delict aangemerkt. Dit vindt zijn uitdrukking in het feit dat de vrijheidsstraf en de geldboete – die even hoog zijn als bij de overige delicten – cumulatief opgelegd kunnen worden.

Van drie van de genoemde delicten is zowel een opzettelijke als een culpose variant denkbaar (te weten handelen in strijd met op grond van artikel 3, tweede lid gegeven aanwijzingen, handelen in strijd met artikel 4, eerste lid en handelen in strijd met artikel 10, tweede lid). De culpose varianten zijn strafbaar gesteld in het eerste lid en vormen overtredingen. De opzettelijke varianten zijn misdrijven en zijn strafbaar gesteld in het tweede lid. De strafbedreiging voor de culpose delicten bedraagt voor wat de vrijheidsstraf betreft de maximaal op te leggen hechtenis zoals vastgelegd in artikel 21 van het Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen. Voor wat betreft de geldboete bedraagt deze de helft van die van de opzettelijke variant.

De overige delicten (overtreding van de verboden gesteld in artikel 2, eerste lid, artikel 3, eerste lid, 8, eerste lid en 9, eerste lid) kunnen niet anders dan opzettelijk gepleegd worden. Het opnemen van dat bestanddeel is bij die delicten – die alle misdrijven opleveren – derhalve achterwege gelaten. De strafpositie is, zoals hierboven reeds opgemerkt, bij overtreding van de verboden van de artikelen 8, eerste lid en 9, eerste lid, het zwaarst gesteld door de cumulatiemogelijkheid van de vrijheidsstraf en de geldboete.

Artikel 16

Om een goede naleving van de in deze landsverordening opgenomen bepalingen te kunnen waarborgen, dient de toezichthouder over passende inlichtingen- en onderzoeksbevoegdheden te beschikken. Hierin voorziet artikel 16.

Met de invoering op 1 oktober 1997 van het (nieuwe) Wetboek van Strafvordering zijn de opsporings- en toezichtbevoegdheden aan een grondige revisie onderworpen. De twee rechtsfiguren opsporing en toezicht zijn geheel uit elkaar getrokken. De opsporing is in beginsel exclusief in het Wetboek van Strafvordering geregeld, terwijl het toezicht – dat in de verschillende bijzondere landsverordeningen zijn regeling vindt – geüniformeerd is. Daartoe is gebruik gemaakt van een standaardtoezichtbepaling die als model fungeert voor de toezichtbepalingen in de bijzondere landsverordeningen. Ook in artikel 16 is deze standaardtoezichtbepaling overgenomen. Voor een uitgebreide toelichting op de scheiding van de rechtsfiguren toezicht en opsporing en de inhoud van de toezichtbepaling wordt verwezen naar § 2 van het Algemeen deel van de Memorie van Toelichting op de Invoeringslandsverordening wetboek van strafvordering.

De onderhavige bepaling wijkt in zoverre af van het standaardmodel dat twee van de bevoegdheden van de standaardtoezichtbepaling niet zijn overgenomen in het tweede lid. Het betreft ten eerste het onderwerpen van goederen aan opnemering en onderzoek en het daartoe meenemen en monsternemen van de goederen. Ten tweede is de bevoegdheid van het onderzoeken van vaartuigen, stilstaande voertuigen en de lading niet overgenomen. Deze bevoegdheden zijn in het kader van de onderhavige landsverordening overbodig.

Benadrukt zij dat niet alleen de Bank van de Nederlandse Antillen over bovenbedoelde bevoegdheden dient te beschikken. De beurshouder heeft zelf een controleapparaat nodig dat full-time toezicht houdt op de gang van zaken op de beurs en dat indien nodig onmiddellijk en effectief moet kunnen ingrijpen. Dit is voor de beurshouder van eminent belang. Zonder speciale controlebevoegdheden zouden de mogelijkheden tot controle door de beurshouder zelf op een onverantwoorde wijze zijn beperkt. De beurshouder zal daarom in de contracten met de aan de beurs verbonden instellingen bepalingen opnemen die waarborgen dat haar controle-apparaat ten aanzien van die instellingen over inlichtingen- en onderzoeksbevoegdheden beschikt. Ook de toezichthouder zelf heeft hier overigens baat bij, gelet op het feit dat de belangen die het toezicht door haar noodzakelijk maken, tot op zekere hoogte gelijk zijn aan de belangen van de effectenbeurs bij adequate controle. In de praktijk zal een goed functionerend controle-apparaat voor de toezichthouder zelfs een *conditio sine qua non* zijn.

Artikel 17

Het valt te verwachten dat door het specialistisch karakter van de onderhavige landsverordening, de gewone opsporingsambtenaren, zoals aangewezen in artikel 184 van het Wetboek van Strafvordering, niet de specifieke deskundigheid hebben om altijd een efficiënte opsporing te kunnen realiseren. Hierbij dient in gedachten gehouden te worden dat voor het opmaken van een deugdelijk proces-verbaal inzake sommige van de bij artikel 15 strafbaar gestelde delicten (bijvoorbeeld handel met voorkennis), in hoge mate kennis van de exacte werking van de effectenbeurs benodigd is. Daarom opent artikel 17 de mogelijk-

heid tot aanwijzing van bijzondere opsporingsambtenaren. Door de aanwijzing worden deze bevoegd om de bevoegdheden uit te oefenen die hen op grond van het Wetboek van Strafvordering toekomen. Het ligt voor de hand dat als bijzondere opsporingsambtenaren worden aangewezen, dit (een of meerdere van) de toezichhoudende functionarissen van de Bank zullen zijn.

In de praktijk zal het derhalve als volgt gaan. De toezichhoudende functionaris van de Bank oefent zijn toezichhoudende bevoegdheden op grond van de onderhavige landsverordening uit en als daarbij de verdenking van een strafbaar feit ontstaat verwisseld hij als het ware zijn toezichtspet voor zijn opsporingspet en gaat verder met het uitoefenen van de bevoegdheden op grond van het Wetboek van Strafvordering. Het is derhalve van belang dat hij tegenover de betrokkene kenbaar maakt in welke hoedanigheid en met welk doel hij in een bepaalde situatie optreedt. Op deze plaats wordt verwezen naar § 3 van het Algemene deel van de Memorie van Toelichting op de Invoeringslandsverordening, alwaar de figuur van de bijzondere opsporing en detail wordt uiteengezet.

Artikel 18

Artikel 348 van het Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen stelt het opzettelijk verstrekken van onjuiste informatie bij de uitgifte van (certificaten van) aandelen en schuldbrieven strafbaar. Voorgesteld wordt dit artikel zodanig te wijzigen dat de strafbaarstelling ook geldt in het geval dat onjuiste informatie wordt verstrekt bij uitgifte van andersoortige effecten, zoals opties en termijncontracten. In de voorgestelde tekst wordt voorts duidelijker dan in de bestaande tekst tot uitdrukking gebracht dat ook de uitgever van effecten onder de bepaling valt. Voorts is de straf aangepast aan de eisen van de tijd en naar het niveau van artikel 15, vierde lid, gebracht.

Artikel 19

Artikel 1793, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek van de Nederlandse Antillen noemt een drietal soorten van kansovereenkomsten, waarvan aan die uit “spel en weddenschap” ingevolge artikel 1807 van het wetboek de actie tot nakoming wordt ontnomen. Daar vele aan een effectenbeurs verhandelde contracten, zoals inzake “indices”, duidelijke kansovereenkomsten zijn en niet vallen onder de kansovereenkomsten waaraan de wet wel een actie tot nakoming verleent (verzekeringsovereenkomsten en lijfrenten), is discussie mogelijk over de vraag of die contracten niet ook onder “spel en weddenschap” vallen. Omdat dit laatste uiteraard niet de bedoeling is, wordt voorgesteld aan de bepaling toe te voegen “overeenkomsten tot verrekening van een koers- of prijsverschil”. Hiermee wordt buiten twijfel gesteld dat nakoming van bedoelde contracten kan worden afgedwongen.

Artikel 20

Dit artikel voorziet in een wijziging van het Centrale Bank-Statuut, met het oog op de toezichhoudende taak die de Bank krijgt in het kader van de onderhavige landsverordening. In het vierde lid van het gewijzigde artikel 11 van het Centrale Bank-Statuut is deze nieuwe taak met zoveel woorden opgenomen.

Eveneens is de gelegenheid te baat genomen om de taken die de Bank reeds had gekregen op grond van de Landverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf en de Landsverordening ondernemingspensioenfondsen op te nemen in artikel 11 van het Centrale Bank-Statuut.

De Minister van Financiën,

De Minister van Justitie,

Landsbesluit kosten toezicht Effectenbeurzen

A 1999

No. 44

PUBLICATIEBLAD

LANDSBESLUIT, HOUDENDE ALGEMENE MAATREGELEN, van de 8ste maart 1999, ter uitvoering van artikel 11 van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen. (Landsbesluit kosten toezicht effectenbeurzen)

IN NAAM DER KONINGIN

DE GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen,

In overweging genomen hebbende:

dat ter uitvoering van artikel 11, van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen (P.B. 1998, no. 252) regels gesteld dienen te worden inzake het in rekening brengen bij de houders van effectenbeurzen van de kosten ter uitvoering van de uit de Landsverordening toezicht effectenbeurzen voortvloeiende toezichthoudende taken en bevoegdheden van de Bank van de Nederlandse Antillen;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, besloten:

Artikel 1

In dit landsbesluit, houdende algemene maatregelen, wordt verstaan onder:

landsverordening : de Landsverordening toezicht effectenbeurzen (P.B. 1998, no. 252);
kosten : de kosten die de Bank maakt voor de uitvoering van zijn toezichthoudende taken en bevoegdheden op grond van de landsverordening;
vergunning : een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de landsverordening.

Artikel 2

Met inachtneming van de bepalingen van deze regeling brengt de Bank zijn kosten in rekening bij de houders van effectenbeurzen in het bezit van een vergunning.

Artikel 3

1. De Bank stelt jaarlijks voor 1 november een begroting op van de in het daarop volgende jaar te verwachten kosten en ontvangsten, op een zodanige wijze dat de kosten structureel worden gedekt uit de ontvangsten.
2. De minister kan de wijze bepalen waarop de begroting wordt onderverdeeld.
3. De Bank zendt de begroting jaarlijks voor 1 december voorafgaand aan het jaar waarop zij betrekking heeft ter kennisneming aan de minister.
4. De minister kan bepalen dat de Bank de begroting, ter toetsing aan het onderhavige landsbesluit, houdende algemene maatregelen, voorlegt aan een externe accountant.

In dat geval zendt de Bank een afschrift van het rapport van de externe accountant, inclusief de begroting, aan de minister.

Artikel 4

1. Aan de houders van effectenbeurzen aan wie een vergunning is verleend wordt jaarlijks een bedrag in rekening gebracht.
2. Het in het eerste lid bedoelde bedrag wordt jaarlijks na overleg met de Bank op basis van de begroting, bedoeld in artikel 3, eerste lid, door de minister vastgesteld.

Artikel 5

In overleg met de minister bepaalt de Bank de wijze waarop en het tijdstip waarvoor de betaling van het bedrag, bedoeld in artikel 4, dient te geschieden.

Artikel 6

Aan de in artikel 4, eerste lid, bedoelde houders van effectenbeurzen aan wie na 1 januari van het lopende begrotingsjaar een vergunning is verleend worden de bedragen, bedoeld in artikel 4, eerste lid, in rekening gebracht naar evenredigheid van het aantal voor dat jaar nog resterende dagen.

Artikel 7

1. De Bank vervaardigt jaarlijks voor 1 mei een staat van werkelijke kosten en ontvangsten over het afgelopen jaar. Deze wordt onverwijld ter kennisneming aan de minister gezonden.
2. De minister kan bepalen dat de Bank de in het eerste lid bedoelde staat ter toetsing aan het onderhavige landsbesluit, houdende algemene maatregelen, voorlegt aan een externe accountant. In dat geval zendt de Bank de in het eerste lid bedoelde staat en de verklaring van de accountant gelijktijdig met het in artikel 12 van de landsverordening bedoelde verslag aan de minister.

Artikel 8

Het verschil tussen de in een jaar gemaakte kosten en de ontvangsten voortvloeiende uit de in rekening gebrachte bedragen over dat jaar, wordt verwerkt in de begroting met betrekking tot het daarop volgende jaar.

Artikel 9

Voor de periode tussen de inwerkingtreding van de landsverordening en 1 januari 2000 worden, voor zoveel nodig in afwijking van het hiervoor bepaalde:

- a. de te verwachten kosten alsmede de ontvangsten voor de Bank verbonden aan de uitvoering van de landsverordening gedurende voornoemde periode en gedurende de daaraan voorafgaande periode, opgenomen in een begroting die voor 8 maart 1999 ter kennisneming aan de minister wordt gezonden.
- b. de in de periode tussen inwerkingtreding van de landsverordening en 1 januari 2000 werkelijk gemaakte kosten en ontvangsten worden begrepen in de in artikel 7 bedoelde staat over het jaar 2000.

Artikel 10

1. Dit landsbesluit treedt in werking met ingang van het tijdstip van inwerkingtreding van de landsverordening.
2. Het kan worden aangehaald als: Landsbesluit kosten toezicht effectenbeurzen.

Gegeven te Willemstad, 8 maart 1999
J.M. SALEH

De Minister van Financiën,
F.E. MINGO

Uitgegeven de 12de maart 1999
De Minister van Algemene Zaken,
S.F.C. CAMELIA-RÖMER

NOTA VAN TOELICHTING

Het onderhavige landsbesluit regelt de uitvoering van artikel 11 van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen. Op grond daarvan is de Bank bevoegd de kosten die gemaakt worden in het kader van de uit de landsverordening voortvloeiende taken en bevoegdheden, in rekening te brengen bij de houders van effectenbeurzen en bij de aan een effectenbeurs verbonden effectenbedrijven. Bij deze kosten moet gedacht worden aan kosten verband houdende met het uitoefenen van beurstoezicht. Vooralnog is er vanwege bedrijfsmatige en efficiëntieredenen voor gekozen slechts de beurshouders kosten in rekening te brengen. Overigens zijn deze vervolgens vrij om kosten door te berekenen aan de aan de beurs verbonden effectenbedrijven maar dit onttrekt zich aan overheidsregulering daar het om een civielrechtelijke verhouding tussen twee private rechtspersonen c.q. organisaties gaat.

De Bank vervaardigt ruim voor elk kalenderjaar een begroting waarin de te verwachten kosten gedekt worden uit de te verwachten ontvangsten en zendt deze ter kennisneming aan de minister. De minister is bevoegd te bepalen dat deze gecontroleerd wordt door een externe accountant. Op grond van de begroting wordt vervolgens een jaarbijdrage vastgesteld die de vergunninghouder(s) in rekening wordt gebracht. Na afloop van het jaar maakt de Bank een staat van werkelijke kosten en ontvangsten welke eveneens aan de minister wordt gezonden. Ook deze staat kan op aanwijzing van de minister door een externe accountant worden gecontroleerd. De verschillen tussen de begroting en de werkelijke kosten worden verwerkt in de begroting van het daarop volgende jaar. Indien in de loop van een jaar een vergunning wordt afgegeven, wordt de jaarbijdrage in rekening gebracht naar evenredigheid van het aantal voor dat jaar nog resterende dagen. Tenslotte is voorzien in een overgangsregeling voor het gedeelte van het jaar 1999 dat resteert na de datum van inwerkingtreding van de landsverordening en de onderhavige regeling.

De Minister van Financiën,
F.E. MINGO

Landsbesluit regelende de Inwerkingtreding Landsverordening Toezicht Effectenbeurzen

A 1999

No. 45

PUBLICATIEBLAD

LANDSBESLUIT, van de 8ste maart 1999, no.1, regelende de inwerkingtreding van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen (P.B.1998, no.252).

DE GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen,

Op de gezamenlijke voordracht van de Minister van Financiën en de Minister van Justitie;

Gelet op:

Artikel 21, eerste lid, van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen (P.B. 1998, no. 252);

Heeft goedgevonden:

Artikel 1

De Landsverordening toezicht effectenbeurzen (P.B. 1998, no. 252) treedt in werking met ingang van 15 maart 1999.

Artikel 2

Dit landsbesluit wordt in het Publicatieblad geplaatst.

Willemstad, 8 maart 1999
J.M. SALEH

De Minister van Financiën,
F.E. MINGO

De Minister van Justitie,
R.S.J. MARTHA

Uitgegeven de 12de maart 1999
De Minister van Algemene Zaken,
S.F.C. CAMELIA-RÖMER

IVd

Landsbesluit houdende algemene maatregelen tot wijziging van het Landsbesluit toezicht kosten effectenbeurzen

A 2000

No. 57

PUBLICATIEBLAD

LANDSBESLUIT HOUDENDE ALGEMENE MAATREGELEN, van de 23ste juni 2000 tot wijziging van het Landsbesluit toezicht kosten effectenbeurzen (P.B. 1999, no. 44).

IN NAAM DER KONINGIN!

DE WNDE. GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen,

In overweging genomen hebbende:

dat het noodzakelijk is het Landsbesluit kosten toezicht effectenbeurzen (P.B. 1999, no. 44) te wijzigen;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, besloten:

Artikel I

Het Landsbesluit kosten toezicht effectenbeurzen (P.B. 1999, no. 44) wordt gewijzigd als volgt:

A. Aan artikel 4 wordt een derde lid toegevoegd, luidende:

3. Indien in enig jaar het verschil over het voorgaande jaar, zoals bedoeld in artikel 8, nadelig is, kan de Bank na goedkeuring van de minister een aanvullend bedrag in rekening brengen. Indien bedoeld verschil voordelig is kan de Bank na goedkeuring van de minister een restitutie verlenen.

B. Artikel 8 komt te luiden:

Artikel 8

Het verschil tussen de in een jaar gemaakte kosten en de ontvangsten voortvloeiende uit de in rekening gebrachte bedragen over dat jaar wordt geheel of gedeeltelijk verrekend met de houders van de in dat jaar onder toezicht staande beurzen. Niet of niet geheel verrekende verschillen worden verwerkt in de eerstvolgende begroting.

IVd

Artikel II

Dit landsbesluit treedt in werking met ingang van de dag na die der plaatsing in het Publicatieblad.

Gegeven te Willemstad, 23 juni 2000
R.M. DE PAULA

De Minister van Financiën,
W.R. VOGES

Uitgegeven de 28ste juli 2000
De Minister van Algemene Zaken,
M.A. POURIER

NOTA VAN TOELICHTING

Artikel 4 van het huidige landsbesluit bepaalt dat de door een beurshouder verschuldigde toezichtskosten vastgesteld worden op basis van een jaarlijks door de Bank voor 1 november op te stellen begroting. Artikel 8 bepaalt dat het verschil tussen de in een jaar gemaakte kosten en ontvangsten voortvloeiende uit de in rekening gebrachte bedragen over dat jaar wordt verwerkt in de begroting van het volgende jaar. Op dat tijdstip zijn echter de daadwerkelijke kosten van het beurstoezicht van het lopende jaar nog niet bepaald. Dit kan worden opgevangen door de Bank te machtigen genoemd verschil alsnog te verrekenen met de op te leggen bedragen. Daartoe strekt het onderhavige ontwerp.

De Minister van Financiën,
W.R. VOGES

